

**Mrtví se přicházejí někdy
rozloučit**

Robert Poch

Robert Poch

Mrtví se přicházejí někdy rozloučit

Robert Poch

MRTVÍ SE PŘICHÁZEJÍ NĚKDY ROZLOUČIT

SOUBOR POVÍDEK
z období let 2002 - 2007

Tribun EU
2012

Robert Poch
Mrtví se někdy přijdou rozloučit

© Robert Poch

2002 - 2007

Je možné, aby člověk mohl libovolně vplynout do jiného lidského těla? Kdyby tuto skutečně nadpřirozenou schopnost kdokoli z nás získal, využil by jí stejným způsobem jako Eugenie, jednadvacetiletá, zdravotní sestra – instrumentářka? Zrovna byla přijata ke studiu vysněné medicíny na prestižní univerzitě. Pracovala na operačních sálech krajské nemocnice. Jednoho jarního podvečera prožila neočekávaný zážitek, setkání s tajemnou bytostí, jenž jí navždy změnil život.

METAMORPHOSIS

Eugenie, jednadvacetiletá, zdravotní sestra – instrumentářka, pracovala již třetím rokem na operačních sálech krajské nemocnice. Zrovna v tomto roce byla přijata ke studiu vysněné medicíny na prestižní univerzitě. Tedy šest let po automobilové nehodě, kterou ona, zázrakem přežila. Rodiče, a také starší sestra spolu s mladším bratrem zemřeli na místě.

Eugenie utrpěla těžké popáleniny téměř třiceti procent těla a vážná poranění obličeje, plastičtí chirurgové dělali, co mohli, ale přírodu zatím není možné nahradit. Poškozený obličej rámovaly silné dioptrické brýle, skrze které svět pozorovaly malé oči. Eugenie nehezká malá žena. Drobnou postavu tížila mírnou nadváhou. Její tělo pokrývala trudovitá snědá pokožka. Vzhledem ke svému psychickému stavu a děsivému traumatu, jež prožila, denně musela brát léky proti úzkosti. V pravidelných intervalech, vždy na přelomu jara a léta, byla na krátké hospitalizaci v psychiatrické léčebně.

Eugenii trápily ještě dvě věci. Trpěla velkou potivostí a od té strašlivé nehody bojovala s parodontózou. Zejména nemoc zubů byla pro ni velkým neštěstím, při styku s lidmi si musela zakrývat ústa. Bylo to pro ni velmi nepříjemné a uvádělo jí to do mnoha nepříjemných trapasů. Ale nesmírně se bála bolesti. Při představě, že by nějaký dentista nebo ortodontička zpracovávali její horní a dolní zubní klenbu. Ne, raději se bude vyhýbat přímému styku s lidmi. S nadměrným pocením bojovala pomocí kosmetických přípravků.

Eugenie spěchala na noční službu.

Cestou pozorovala strnulé závoje fialových hradeb vysokých mračen, jak se chvěly nad západním obzorem. Nebe se zvolna chystalo vplout do noci. Tichý měsíc bledě zářil v soumrácném lesku. Ptačí zpěv zvolna umlkal. Tišily se zvuky města. Lidé se zvolna vytráceli z ulic a provoz na silnicích řádnul, až téměř ustal docela. Dlouhé vlny jarního podvečera sebou přinesly vznášivým vzduchem vlhké mlhy. Zvolna začal vát studený

a temný vítr, který se pozvedal bezcitný a chmurný, prosycený chladnými a ponurými tóny neurčitého zakaleného pocitu.

Eugenie najednou musela zastavit. Rozechvěly se jí úzké bezkrevné rty. Jakoby spatřila obraz snášený mlhou. Seskočila ze sedadla bicyklu a vykročila tím směrem. Už byla tma. Něco na tom místě v keřích matně probleskovalo záhadným chvějivým bílým světlem. Nevěděla proč, ale nebála se. Přiblížila se.

„Byl jste to vy, koho jsem před chvílí slyšela?“ Jakoby hovořila s lidským Stínem, který stál obklopen bledým ohněm.

„Ano.“

„Takže se mi nezdáte.“

Eugenie se rozhlédla. Několik kolemjdoucích mužů a žen bez zájmu prošlo, a také několik párů nevšímavě mířilo za svým cílem. Pořád vnímala, že je v naprosto bdělém stavu. A přesto si nebyla jistá. Stín v tom světelném, mlhavém úkazu, na který se teď dívala, s ní skutečně mluvil. Co teď? Co jen má dělat? Nevěděla. Proto se otázala:

„Kdo jste?“

„Nemám jméno.“

„Ale já ano. Jmenuji se Eugenie.“

„Nebojíš se Eugenie?“

„Zatím ne.“

„Potřebuji, abys pro sebe něco vykonala.“

„Mluvte.“

„Budeš procházet lidmi.“

„Co prosím?“

„Chci, abys na sebe oblékala jiné lidské těla.“

„Ale to je přece nemožné. Přece není na světě člověka, který by to dokázal.“

„Dám ti tu moc.“

„Ano?“

„Věř mi Eugenie.“

„Vy si děláte legraci?“

„Proč.“ Tady se Stín ve světle odmlčel. Eugenie se domnívala, že konverzace skončila. Už se měla k odchodu, ale opět uslyšela ten hlas:

„Dělají tolik nesmyslných a směšných úkonů a pokusů, aby dokázali, co už umíš ty. Jen tak. Bez oběti. Aby se vyrovnala rovnováha mezi dobrem a zlem.“

Eugenie najednou, a neví proč, velmi dobře porozuměla. Ano bezejmenný Stín zahalen do nepřístupného světla schovávající se v ostatních větvích šípkového keře měl pravdu. Ona ke svému poznání přišla nečekaně a náhodou. Poznala to od toho okamžiku, kdy přestala vidět v zrcadle svůj vlastní odraz a dokázala myšlenkou zvednout a přesunout jakékoliv předměty a začala poslouchat a pozorovat, co bylo pro ostatní nespátřitelné.

Jednoho dne se prostě probudila s pocitem, že umí slyšet ozvučené hlasy a melodie, které jsou jiným beznadějně skryty za závojem neviditelného nekonečna.

V duchu si zopakovala, co neslyšný hlas pronesl: „Nebude muset podstoupit nejvyšší obět.“ Že by? Skutečně? Ona se o tento dar neprosila. Netoužila po něm. Opravdu. Nikdy se nevěnovala žádné magii ani něčemu podobnému. Ani nikdo v její rodině. Tedy, alespoň se o těch věcech u nich doma nemluvalo. Nechápe. Možná zná odpověď ten, se kterým nyní mluví. Otočila se na něj:

„Vysvětlíte mi, co se to se mnou děje? Proč mám schopnosti jako bych byla ...?“

„Myslíš, jako nějaká kouzelnice? Ó ne! Všechno, co se s tebou stalo a ještě stane, byla a bude vždy tvoje práce. Svět tě potřebuje, Eugenie. Já jsem pouze ten, který tě informuje o tom, aby ses nebála.“

„Snad vám už rozumím. Jen mi řekněte, co mám dělat?“

„Nech se řídit poznáním.“

„Předpokládala jsem, že mi neřeknete podrobnosti.“

„Pomohu ti, neboj se, ale je nutné, abys vždy ten první krok provedla ty sama. Pokračuj v cestě a zjistíš, co máš dělat.“

„Dobře tedy.“

Stín ukrytý v záhadném a děsivém světle zmizel. Tím Eugenie pochopila, že rozhovor skončil.

Eugenie se vrátila k bicyklu a pokračovala v cestě do zaměstnání. Už byla noc, když projížděla vrátnicí. Nikdy před tím

ten pocit nezažila, jakoby se vrátnice vznášela ve vzduchoprázdnu a vlastně celý nemocniční areál. Není snad uprostřed oceánu? Tady a dnes? Nesmysl. Zvedla hlavu a nebe bylo temné, jako černé zrcadlo. Sesedla z kola. Sundala brýle a protřela si oči. Halucinace byla v mžiku pryč. Opět si uvědomila kde je a kam pospíchá. Na plastikou znetvořený nos si opět usadila obroučky se silnými dioptrickými skly. V matném světle venkovní lampy zkontrolovala čas. Jakoby se cestou vůbec nezdržela. To je divné, pomyslela si. Nemusí spěchat. Pokračovala pěšky. Vracela si okamžiky setkání s tajuplným Stínem. Úporně přemýšlela o všech náznacích a slovech onoho tajemného zjevení. Nemohla na nic kloudného přijít. Přemýšlela o tom, co jí opět čeká. Pomůže jí záhadná bytost, aby už konečně ustaly posměšky, urážky, štítivé pohledy, dvojsmyslné narážky, úmyslné vyhýbání a hlavně protivné žertíky?

Najednou někoho spatřila. Psycholožku Martu. V tuto dobu by tady neměla být! Eugenii ihned prolétla hlavou odpověď. Výstavní a velmi krásná blondýna, jak si jí pro sebe ohodnotila, prožila jedno z dalších vášnivých odpolední. Teď pospíchala dospat zbytek noci.

„Evo“, tak všichni, kdo Eugenii znali, oslovovali: „Co ty tady?“

„Mám službu.“

„Aha.“

Eugenie zvedla hlavu a pozorovala několik kroků za Martou zvětšující se bledý plamen. A v něm opět spatřila chvějivý Stín záhadné bytosti.

„První krok musíš provést ty sama.“ Slyšela neslyšný šepot uvnitř své hlavy.

„Ale jaký krok?“ pronesla nechtěně nahlas.

„S kým si tu vykládáš?“ zeptala se zaraženě Marta.

„S kým by, no přece s vámi slečno Marto.“

„Už jsem ti říkala, že mě nemáš oslovovat mým křestním jménem a vůbec mi neříkej slečno, jasné?“

„Ale pokaždé se vás ptám jak vás oslovovat a vy mi vynadáte, když...“

„Sklapni!“

Mihotavý Stín nevysvětlitelně tajuplného stvoření v bledém svitu studeného ohně se přiblížil téměř na dosah nic netušící psycholožky Marty.

Náhle Eugenie pochopila, co musí udělat. Ale jak to jen provést? Začala přemýšlet a usilovně si tu proměnu představovat.

„Musíš věřit a chtít.“ Slyšela hlas Stínu.

„Tolik se snažím a nejde to.“ Pomyslela si v duchu.

Eugenie si všimla, jak Marta najednou zvážněla a otočila se směrem k ní, v očích měla divný mrazivý lesk. Uslyšela její ostrý nabroušený hlas, nikdy předtím Martu tak neslyšela mluvit:

„Chci ti, Evo říct už dlouho, a protože tu kolem nikdo není, nejsou svědci, teď můžu.“ Marta se nadechla a pokračovala:

„Jsi hnusná. Smrdíš. Doktoři jsou už z tebe všichni nešťastní.“

Eugenie vzteky mlčela. Marta znovu nabrala dech a pokračovala:

„Možná by bylo lepší, kdybys vzala jinou práci. Třeba uklízečky na záchodech na nádraží. Hajzlbába by z tebe byla fakt perfektní. Tam by zápach, co z tebe jde, nikdo necítil a taky vzhled by nikomu nevadil. Krásně bys splynula s okolím.“

Eugenie málem omdlela zuřivostí. Krev se jí nahrnula do hlavy. S takovou krutou otevřeností se s ní dosud nikdo nebalvil. Dívala se na Martu a pojednou ucítila v sobě temný žár. Tajemný Stín v hořícím světle, který se pořád pro Martu neviditelný vznášel za jejími zády, se najednou zvětšil a změnil barvu. Marta se prudce otočila. Jediné, co stihla vykřiknout, bylo:

„Co to je?“

Marta vytřeštěně otevřela dokořán ústa. Jakoby se vzduchem rozprskl obrovský výboj duhového světla. Vše se událo nesmírně rychle a s ohromným efektem třpytivě lesklého svitu. A naráz došlo k výměně. Marta zachroptěla, začala se dusit a spadla na zem v širokém vějíři dlouhých zářivých jisker. Když zvolna vyhasl světelný gejzír a všude se rozhostil noční klid, Eugenie pochopila, že vplynula do Martina krásného těla. Zvláštní a nepopsatelný pocit. Cítila vůni a vnímala hebkou jemnost Martininy pokožky. Rozhlédla se kolem sebe. Měla ostré binokulární vidění. Bylo tak úžasné vidět zdravýma očima. Svět měl náhle jinou barvu. Spatřila Martu ve svém těle.

Ještě pořád měla dokořán otevřenou pusou. Pozorovala Martu, jak se štítlivě dotýká nevěřičnými rukama a pozorovala svou nečekanou proměnu nechápavým zrakem. Pak se podívala před sebe na Eugenie. Oči Marty v těle Eugenie zprvu nerozuměly. Eugenie podala Martě brýle, které se povalovaly, kupodivu stále nerozbité nedaleko od nich. Marta si je bezmyšlenkovitě vzala a nasadila si je. Několik dlouhých vteřin pozorovala, neschopná jediného pohybu. A když si nakonec uvědomila, co se stalo, začala nepřítčně křičet a ječet. Eugenie se najednou začala smát. Slyšet hlas Marty ze svého bývalého těla ji připadlo vskutku velmi zábavné.

„Ty zrůdo, okamžitě mi vrať moje tělo! Ty odporná čarodějnice.“ Divoce vstala a vrhla se na Eugenie. Chtěla jí napadnout, ale Eugenie silou myšlenky Martu odmrštila několik kroků od sebe. Ta se po bolestivém dopadu pomalu zvedala z mokré země. Chvilí klečela na čtyřech a pak začala zvracet. Eugenie se přestala chechtat. Zamyslela se a v duchu si položila otázku:

„Ale co když mě poznají po hlase?“

Jako odpověď uslyšela uvnitř hlavy tichý šepot:

„Nepoznají, protože lidé věří jen tomu, co mají před očima.“

„Jak mám tomu rozumět?“

„Sama jsi mi tvrdila, že přece není možné procházet těly. Takže kdo by si kdy něco takového připouštěl.“

Eugenie se usmála:

„Máte pravdu, ani v největší fantazii.“

Trvalo několik minut, než se Marta v těle Eugenie uklidnila alespoň natolik, aby nakonec sebrala poslední zbytky sil, pomalu a zvolna se zvedla a rozběhla se vrávoravě směrem k budově, kde se nacházely lékařské pokoje. Ani jednou se neo-
točila.

Eugenie si pomyslela:

„Bylo to nutné?“

„Co myslíš?“ odpověděl hlas uvnitř její hlavy.

„Mám nádherné tělo, přesně takové o jakém jsem vždy snila.“

„Tak vidíš.“

„První krok tedy máme za sebou?“

„Jiný krok nebude potřeba. Jsi se svým poznáním navenek krásnou Martou.“

„A co dál?“

„Jdi dál svou cestou a poznáš...“

„Nerozumím tomu.“

„Jsi mým hlasem. Můj nástroj. Lidé budou slyšet mě skrze tebe a půjdou za mnou skrze tebe.“

Eugenie otáčela hlavu po neslyšném hlasu. Ale nikoho neviděla. Nahlas vykřikla:

„Jakým hlasem. Jakým nástrojem. Nechci být ničí otrokyně. Chci být konečně sama sebou. Tělo Marty mi k tomu dost pomůže.“

„Budeš tolik sama sebou, jak budeš umět a chtít. Mě osobně nebudeš muset vůbec otročit. Chtěl jsem ti pouze pomoci. A myslím, že ty jsi si tuto výměnu víc než zasloužila. Duše by měla ladit s tělem.“

„Jak dlouho budu mít tělo Marty?“ zeptala se zničehonic Eugenie.

„Dokud nebudeš chtít jiné tělo.“

„Takže až její tělo zestárne, mohu být kýmkoli?“

„Ano.“

„Chcete mi snad naznačit, že budu žít věčně?“

„Výměnou těla získáváš další nový život.“

„Takže moje duše může mít pořád mladá těla?“

„Samozřejmě.“

Vnitřní úvahy Eugenie byly náhle přerušeny. Z budovy, kam vběhla pološilená Marta, vyběhl zástup několika lidí. Během chvilky všichni stáli před Eugenií. Marta nepřičetná rostoucím šílenstvím křičela Eugeniným hlasem:

„Ukradla mi moje tělo. Já jsem Marta, ne ona.“

Jeden z lékařů, zrovna ten, se kterým Marta trávila divoké odpoledne, zvedl mobilní telefon a přivolal pohotovostní službu. Dva další Martu pevně drželi pod pažemi, aby se náhodou nepřiblížila k Eugenie blíže, než by bylo zdravé.

„Marto, co se tu stalo?“

„Nerozumím.“ Odpověděla Eugenie, sametovým altem Marty.

„Prý jsi Martě ukradla tělo a ona je teď tebou.“